

Nebát se.

Mluvit o sobě.

O své motivaci a o svém životě.

A klidně otevřeně říci, že hledá i neplacenou brigádu, která jí umožní získat praxi.

Hned při následném pohovoru se to povedlo! Zaujala!

Po dvou měsících práce zdarma jí za její brigádu začali platit. Po dalších čtyřech měsících získala stále pracovní místo.

V oboru, který ji baví!

Nepřekvapilo mne to. Člověk, který se již v dětství naučil nést odpovědnost nejen za sebe, ale i za své blízké, nemůže mít problém prosadit se mezi stejně starými vrstevníky, kteří se toto teprve učí. Škoda jen, že nějak zapoměla na to, že ji nejvíce láká farmacie. Ale třeba se ke svému snu ještě někdy vrátí. Nedaleko od jejího bydliště má stavět světová farmaceutická firma nový závod. Tak uvidíme.

I Have a Dream

Tato kniha vám má pomoci pouze k jedné jediné věci: získat vysněnou práci.

Chcete být chudým, nebo bohatým zaměstnancem?

Tato otázka je samozřejmě trochu kontroverzní, protože většina řekne: „Proč se ptá? To je přece jasné. Do práce chodím proto, abych si vydělal peníze. A raději chci být bohatým.“

Ale chceme chodit do práce jenom proto, abychom vydělali peníze, anebo aby nás naše práce obohacovala i jinak? **Aby nás bavila?**

Možná vám na první pohled připadne, že se vlastně jedná o stejnou věc, ale pokaždé je to zcela něco jiného.

Možná je lepší zeptat se jinak: **„Chceme pracovat, anebo chceme mít vysněnou práci?“**

Víme vlastně, co přesně chceme?

Jak chceme pracovat?

Jakou práci chceme?

Za co chceme dostávat peníze?

S jakými lidmi chceme pracovat?

Jakým přínosem pro firmu nebo zákazníka chceme být?

Pokud chceme **mít vysněnou práci**, je třeba si ji nejdříve **vysnit a věřit v to. Mít svůj sen**. O tom, jak je sen důležitý, zpívá skupina ABBA v poselství z roku 1979 I Have a Dream.

Těmito slovy začíná i jeden z nejvýznamnějších projevů 20. století. Jsou to slova Martina Luthera Kinga z roku 1963. A pro nás je důležité, že největší pozornost z jeho šestnáctiminutového projevu o životě rovnoprávných občanů ve sjednoceném státě vyvolala ta část, kdy improvizuje. Kdy mluví ze srdce, spatra.

I my se potřebujeme naučit mluvit o tom, co cítíme. Co vnitřně chceme.

Potřebujeme se naučit mluvit o sobě. Přestat se stydět za všechny svoje nedostatky a neúspěchy.

Potřebujeme se naučit mluvit o svých tužbách, o našich zájmech.

Mluvit o tom, nad čím přemýšlíme.

O tom, čím se zabýváme.

O tom, co nás láká, co nás přitahuje.

Nejdříve se proto podívejme na důležité otázky, na které je třeba si odpovědět. Ty otázky jsou dvě.

- Co přesně chci dělat?
- Kde chci pracovat?

První otázka je možná trošičku zbytečná, protože asi řeknete: „No co chci dělat? **Chci přece dělat to, co jsem vystudoval. To, co umím.**“

Telefonát od Jany

Před chvílí mne z psaní knihy vyrušil telefon. Volala mi nějaká paní Jana, že by u mne chtěla pracovat. Na otázku, co tím myslí, co by přesně chtěla dělat, mi odpověděla: „Podívejte se, školím už 25 let, byla jsem teď nějakou dobu v Africe a chci zase školit. Myslíte si, že byste pro mne měl nějakou práci?“

„To mne zajímá,“ říkám. „A proč chcete školit a proč jste zavola-la zrovna mně? A co všechno a koho jste školila? A proč bych měl zrovna s vámi spolupracovat?“ Zasypal jsem ji zkrátka spoustou otázek.

„Jestli chcete, pošlu vám životopis, kde máte všechno napsané. Přece se vám tady nebudu prodávat po telefonu.“ „Aha, jasně, tomu rozumím,“ rychle jsem jí poděkoval, zavěsil a dál pokračoval v psaní. Prakticky jsem se nic nedozvěděl. Ta paní se mnou ani nechtěla komunikovat. Nebyla připravená bavit se o svém snu. Ale byl to vůbec její sen? Nebo chtěla dělat jenom to, co dělala doposud, co kdysi vystudovala? Nevím. Ale mne nezaujala. A já ji asi také ne.

Nehtěla se mnou sdílet svůj sen. Nabízela mi jen svoji pracovní sílu, svoji kvalifikaci a svoje zkušenosti. Orientovala se jen na minulost. Mne ale zajímá budoucnost. V minulosti se již nepotkáme, ale v budoucnu jsme spolu mohli spolupracovat.

Nechejme ale Janu jejímu osudu a řekněme si, co vlastně znamená dělat to, co jsme vystudovali. Co to ve skutečnosti je?

Na jakou činnost se hlásí lidé, kteří vystudovali náš obor? Kde nacházejí uplatnění? Co všechno dělají? Jak moc uplatňují, co vystudovali?

Možná vás zaujme sdělení, že v České republice v roce 2012 pracovalo jen necelých 40 % lidí v oboru, který vystudovali. Již do čtyř let po ukončení studia se každý pátý absolvent uplatnil v jiném oboru, než vystudoval. V roce 2006 to byl jen každý sedmý. A to i přesto, že po prvním roce od ukončení studia je u nás jen do čtyř procent vysokoškoláků, kteří by neměli práci, a nezaměstnanost se dlouhodobě drží mezi šesti až osmi procenty. Proto ta otázka: „Co přesně chci dělat?“

Abychom si na tuto otázku dokázali odpovědět, je potřeba si položit, ještě další otázky:

- Co mě BAVÍ?
- V čem jsem byl dosud ÚSPĚŠNÝ?
- Co mě MOTIVUJE?

Co mě baví

Jak trávíte nejraději svůj volný čas? Jaké knihy čtete? Jaké filmy sledujete? O čem diskutujete s vrstevníky nebo přáteli? Do jakých rozhovorů se zapojujete při debatách se staršími lidmi? V kterých poznámkách a replikách si získáváte pozornost ostatních?

Vysvětleme si nyní podrobněji, proč jsou tyto otázky důležité.

Například si přiznáme, že nejvíce volného času trávíme u televize. Fajn, to není problém. Máme přece právo trávit svůj čas i u televize.

Důležité ale je, na co se v té televizi díváme.

Jaké pořady sledujeme?

Je to sport, ekonomika, zpravodajství?

Nebo spíše upřednostňujeme filmy, cestopisy, dokumenty, hudební kanály? Co si vybíráme?

Proč právě poukazují na sledování televize? Protože **nejvíce času věnujeme tomu, co nás přirozeně baví**. No a často si neuvědomujeme, že **právě tímto směrem bychom se ve své profesi měli vydat**.

Podobně se můžeme zaměřit na to, kdy přepínáme kanály při poslouchání rádia. Třeba když jedeme v autě. Když začnou mluvit, nebo když naopak začnou hrát? Nebo když začne reklama? Nebo když je řeč o problematice hladomoru, či když mluví o tom, kdo s kým chodí a komu kdo zahýbá? Nebo si naopak zesílíme rádio, když povídají o vraždách a autonehodách? Možná nás zajímá, když slyšíme, že někde vědci objevili další lék proti rakovině.

Schválně si teď hned vzpomeňte na tři zprávy, které vás dnes nebo včera zaujaly. Které to byly?

Marketér

Jednou jsem byl přítomen zajímavému výběrovému řízení. Velká banka hledala člověka na marketing. Desítky uchazečů. Všechno šikovní lidé. Jeden člen komise se každého potenciálního marketéra zeptal: „Vybavíte si tuto reklamu? Na dětské židličky sedí u stolu umazané dítě a blondýnka podává bílou košili brunetce a říká, že to snad nikdy nevypere. Řekněte mi prosím, jak ta reklama pokračuje dál a na jaké zboží a jakého výrobce je zaměřena.“

Takových otázek měl připraveno asi dvacet. Penzijní pojištění, jogurty, nápoje, bankovní produkty, hypermarketové řetězce, fastfoody, autobazary, automobilky a podobně. Ty tři, kteří si vzpomněli alespoň na tři z pěti, pak podobně prověřil i ze znatlosti rozhlasových reklamních spotů. Velmi rychle zjistil, kdo se skutečně o marketing zajímá a kdo jej pouze vystudoval. Jen i též bere všechno. Ostatním zbyly jen oči pro pláč.

Obdobně se nyní podívejte do svého počítače, které stránky nejvíc v poslední době navštěvujete. Které otevíráte pravidelně, nejčastěji a jaké informace tam hledáte?

O kterých osobnostech si čtete?

Jsou to čeští podnikatelé, jako třeba Stanislav Bernard, Radim Jančura, Jan Světlík nebo Ivo Lukačovič? Nebo vás zajímají příběhy Steva Jobse, Raye Kroce, Leehe Iacoccy, Roberta Kiyosakiho?

Nebo spíše hledáte informace o zajímavých lidech z nějakého oboru? Z medicíny, z techniky nebo vojenství? Nebo z politiky, umění nebo ze sportu?

Lidé svůj zájem formulují často právě oborově. Například baví mě chemie, fyzika, hudba. Baví mě počítače.

Ale co přesně nás na těch počítačích baví?

Co bychom chtěli dělat?

Chcete programovat? Nebo chcete vymýšlet, o čem budou aplikace, které bude někdo programovat?

Láká vás spíše řídit projekty na vývoj softwaru, nebo chcete být raději řadovým programátorem, co má daný termín a jinak má svůj klid?

Nebo chcete počítače prodávat?

Nebo vyvíjet informační systém?

Jste rádi, když ostatní obdivují vaše znalosti a vědomosti o technických parametrech nejnovějších typů počítačů, chytrých telefonů a aplikací?

Chcete mít odpovědnost za tým, anebo byste raději pracovali na prosto individuálně?

Jaké čtete knihy, noviny, časopisy?

Vždy, když přijdu do nějaké trafiky nebo zastavím na benzince, tak si říkám, kolik je u nás asi módních návrhárek, které nikdy nerozvinuly svůj zájem? A kolik nás chtělo být automechanikem nebo šéfkonstrukteřem? Kolik lidí by asi chtělo být hercem, zpěvačkou, modelkou? Vždyť společenské, bulvární časopisy, kde jsou tato povolání vyzdvižována, jdou na dračku!

Je to tím, že v těchto odvětvích uspějí jen ti nejlepší? Závídíme jim, nebo jsme jen nepochopili, že i my máme šanci?

KTERÉ STRÁNKY
OTEVÍRÁŠ PRAVIDELNĚ
NEJČASTĚJI?
JAKÉ INFORMACE
TAM HLEDÁŠ?

Kolik lidí asi nikdy nerozvinulo svůj talent? Možná ani nevěděli, že jej mohou rozvinout. A když tu příležitost dostali, tak ji ještě nedokázali využít.

Superstar

Pravidelné každoroční pěvecké soutěže komerčních televizí nás přesvědčují o tom, že talentovaných lidí je mnoho. Darem pak je, máme-li talent právě na to, co nás baví už dnes.

S jedním finalistou takové pěvecké soutěže jsem se potkal v bance. Jeho jméno není důležité. Nešel si vyzvednout tučné honoráře za tisíce prodaných desek. Obsluhoval mne za přepážkou. Zajímal jsem se o to, jak se za tu přepážku dostal. Odpověděl, že se přece žít něčím musí, protože prosadit se ve světě šoubyznysu není vůbec jednoduché. Mít kvalitní původní repertoár, dát dohromady kvalitní kapelu, promotéry a manažery.

Možná měl pravdu a možná jen tu příležitost dostal příliš brzy.

Možná jeho snem bylo jen uspět v soutěži, a ne bavit lidi svými písněmi.

I přesto si jej vážím. Sice rezignoval na svůj sen, klopil oči, ale v jeho hlase jsem slyšel pokoru. A aby práci měl, přestěhoval se prakticky přes celou republiku.

Přeji mu, ať se k hudbě a svému snu jednou vrátí.

Jednou vyzraje. Pochopí, co všechno je třeba udělat v muzice pro úspěch. Dá tomu znovu svoji energii. Možná mu to bude trvat déle. Možná bude postupovat pomalu. Možná časem rezignuje na svůj sen, možná se mu jeho sen splnil tou finálovou účastí. Možná...

Věřím, že se k šoubyznysu vrátí. A bude si vážit dílčích úspěchů. Třeba bude mít i svůj kvalitní repertoár.

Nejdříve ale zase musí objevit svůj sen.

Kreslíř Tomík

Vzpomínám si, jak nás můj spolužák uchvacoval na základní škole tím, že maloval komiks, kreslil vtipy, měl skvělé nápady.

Provokoval jimi učitele. Skvěle vnímal svoje okolí. Měl dar. Dělal i karikatury. Jednoduchou linkou zachytil výraz, gesto i podobu. Stal se z něj řidič autobusu. Baval cestující, ale nikdy nepublikoval žádný vtip.

Podívejte se na to, čím jste se zabývali v dětství.

Tak do svých patnácti let. Co vás nejvíce bavilo? Najdete ještě nějakou sbírku? Je zajímavé, že nejvíce nás sbíralo známky a pohlednice.

Co jste s těmi sbírkami udělali?

Většina sběratelů řekne, že nic. Má je doma někde založené. Většinou už ani přesně neví kde.

Proč jste tedy ty známky nebo pohlednice sbírali?

Proto, že vás na to navedli vaši rodiče, nebo jste chtěli napodobit kamarády?

Nebo vás lákalo cestování nebo vyměňování sérií a dohadování podmínek směnečného obchodu?

Pokud vás lákalo to smlouvání, tak pak vás asi přitahuje obchod. Možná vás láká to napětí, kdo pro sebe získá více. Ideální kvalifikace pro obchodníky.

Jestliže vás ale sběratelství zajímalo kvůli přání rodičů nebo napodobování kamarádů, tak vám to moc nepomůže. Víte o sobě, že se umíte přizpůsobit, ale s kreativitou to asi moc slavné nebude.

Zaměřte se raději na sbírky, které jste **si sami vymysleli**. Kde jste museli svést nějaký **boj s okolím**, abyste získali jeho pozornost a uznání.

Zajímaly vás modely? Slepovali jste si je z papíru, špejlí, nebo jste si je kupovali jako stavebnice, polotovary?

A dostávali jste na ně peníze od rodičů, nebo jste si na ně museli peníze ušetřit?

Vzpomeňte si na ta úskalí, posměšky a výčitky. Že to k ničemu není. Že zbytečně rozhazujete. Že...

Někteří jsme si vystříhovali články z nějakého oboru, měli jsme své idoly, nadchly nás některé události tak, že jsme si zavedli speciální sešit, do kterého jsme si všechno zapisovali, lepili a pak to ukazovali spolužákům.

Radioamatér Petr

Petr byl v osmdesátých letech sotva průměrným studentem gymnázia. Téměř ve všech předmětech vždy bojoval o trojku. Jen ve fyzice perlip. Čím náročnější fyzika byla, tím perlip více. Mechanika, kterou jsme chápali všichni, jej téměř nezaujala. Teprve až jsme se začali učit o elektronice, optice, magnetismu a zákonitostech s tím spojených, vzdaloval se ostatním rychlostí světla.

Žil ve svém světě. Skládal si svoje rádia, vysílačky a podobná zařízení. O děvčata nejevil zájem. Zajímala jej věda. Odebíral odborné časopisy.

Jako jediný ze třídy chápal, z čeho se skládá počítač, co to jsou programovací jazyky. Sám napsal nějaké programky, které si odzkoušel v tehdejším výpočetním středisku místního strojírenského gigantu.